

finde Anledning til at gaae ind paa disse detaillerede Bestemmelser, skal det indskrænke sig til at dvæle ved de Punkter i Udkastet, som ere af større Betydning og derhos særligt angaae Forfølgningen af Rævningsager.

Af Bestemmelserne i Udkastets 1ste Afsnit skal Udvalget saaledes alene fremhæve den vigtige Besøielse, som § 13 giver til at faae en Sag henvist til en anden Ret, naar der er grundet Anledning til at formode, at den ikke vilde erholde en upartist eller fyldestgjørende Behandling ved det almindelige Værnething. Udvalget maa herved bemærke, at ihvorvel det fuldkomment maa billige, at der aadnes en saadan Afgang til under extraordinaire Omstændigheder at fravige Værnethingsbestemmelserne, turde det dog neppe være rigtigt eller nødvendigt at sætte Højesteret i Bevægelse, for at faae et saadant Spørgsmaal afgjort.

I Udkastets 2det Afsnit omhandles den forud for Anklagebeslutningen gaaende Forundersøgelse, der er overladt til Underretterne, hvad da neppe heller kunde være andetledes og hvorved der, som nærmere ovenfor udtvilet, kun vilde være Betænkelighed, hvis Underdommerne under den nye Ordning skulde vedblive at være executive Politiembedsmænd.

I Udkastets udførlige Bestemmelser om denne Materie savnes en tydelig Tilfjendegivelse om Forundersøgelsens egentlige Diemed, medens dog dennes hele Charakter og Omfang deraf maa være afhængig. Udvalget finder det imidlertid ikke tvivlsomt, at det, Forundersøgelsen bør tilsigte, ikkun er, deels at tilvejebringe de Oplysninger, som udfordres, for at der kan tages Bestemmelse om, hvorvidt Nogen skal anklages, og for hvad han skal anklages, deels at forberede den senere egentlige Forhandling af Sagen for Rævningsretten. Hertil maa Forundersøgelsen aabenbart indskrænkes, hvis ikke det naturlige Forhold skal forrykkes og Hovedforhandlingen blive en trættende Gjen-tagelse af det, der allerede iforveien er bekendt; det bør derhos i Loven udtales, at For-

undersøgelsens Diemed aldeles ikke skal være at fremkalde en Tilstaaelse, og da navnlig ikke at afvinde den Anklagebe en saadan ved et egentlig inquisitorisk Forhør.

Naar Udkastet dernæst forudsætter, at Forundersøgelsen ordentligvis indledes af Dommeren selv, uden særlig Opfordring navnlig fra den offentlige Anklagers eller fra Politiets Side, turde dette neppe i Principet være rigtigt. Det forekommer Udvalget at være af den højeste Vigtighed, at Dommerens selvstændige og fuldkomment upartiste Stilling strax søges opretholdt lige fra Sagens Begyndelse, men denne vilde saare let komme til at lide derved, at han selv skulde tage Initiativet til Forundersøgelsen. Det er Politiets naturlige Opgave at vaage over Rets sikkerheden og, naar den kræntes, at esterspore og fremdrage Forbryderen samt til den Ende at foranledige Forundersøgelsen indledet; til Politiets Embedsmænd, som forsaavidt tildeels kunne betragtes som tjærende den offentlige Anklagemyndighed, eller til denne Myndigheds egne Organer maatte altsaa ogsaa den private Forurettede eller Angiveren ordentligvis henvende sig med sin Anmeldelse, hvorefter Dommeren i alt Fald kun ganske unntagelsesvis burde sætte sig i Bevægelse og da kun foreløbig, indtil rette Vedkommende selv kunde optræde.

I Udkastets § 43 indeholdes den vigtige Regel, at Forundersøgelsen skal være offentlig, medmindre Dommeren maatte finde, at Offentligheden vilde være til Hinder for Sagens fuldstændige og paalidelige Oplysning. Udvalget billiger baade Hovedreglen og Undtagelsen, og derjom den undersøgende Dommer, saaledes som nærværende Betænkning forudsætter, ikke tillige udfører Politiforretninger, frygter Udvalget heller ikke for, at Undtagelsen skulde fortrænge Reglen.

Det er klart, at Dommeren til Opnaaelse af Forundersøgelsens Diemed maa kunne benytte alle Lovhjemlede Midler, men naar Udkastets § 44 hertil henregner et formeligt For-